

Перица Марков

УНУТРАШЊА ПЕСМА

1

Звони болно живот тихе радости
заборављени свет
што се свима збио.

Поздравља ме бледи отисак
чувства о дисању где сретнемо се опет
при расветљењу таме отвореног срца
и ћутње у откривању;
јер живот сваки посебан је глас
час присуства овог збора
о неуморном сну и рађању земље.

Тајинство ствари у лепим нијансама
и сласт песме
што се отргнула.

2

Место неће бити удаљено превише.
Свако у трену свести гледаће себе
у испуњењу и тражењу.

Достићи узвишеност
проклетство је и пад изобличености
да бих и ја видео немоћ сваког говора,
јер нове новости су откривене
драги моји путници.

3

Ишао сам у све крајеве света
и у себи трошио сјај
да знам срж свих ствари
иако сам само кап просуте крви
што памти један загрљај
па, рањен, лутао још више.

4

Хиљаду и хиљаду нових лица мозаика
у песми света
чула сва, и додир испод површине
не оставља ништа
и не може се понети
део отрежњене целине у свему
и један крајолик о коме сањам.

Отворена су имена потреба и укуса
слојеви и врсте самих треперења
сном који се отима
у себи је збиља
и реч благиости са одласком болним.

5

А немоћ је лична мана и врлина
сезона у сезони
мрак о утисцима
између светова
охрабрење подсмеха
пред бледилом.

Касни, дакле
правдољубивост
јутарњи воз Надежде
човек-путник
и бесконачни
писак ћутања
о грешкама и савршенству.